

את ויסקי אולד קליפר אין צורך להציג. מאז הופעת הבכורה שלו בארץ, לפני שנתיים, הוא הפך לסיפור-הצלחה והוא, כיום, הוויסקי הנמכר ביותר בישראל.

בעיקבות הצלחה זאת החליט יבואן אולד קליפר, חברת י.ר. עסקים בע"מ, להרחיב את המיטתה ולייבא את ויסקי אולד קליפר בן 12 שנה.

טעם משובח

כל מי שמבין בוויסקי יודע, שאין תחליף לטעמו המשובח של ויסקי ישן. ואכן, אולד קליפר 12 הוא ויסקי שהתיישן במשך 12

שנים תמימות במרתפי אחד היקבים הנודעים בסקוטלנד ועל כך מעידים גם טעמו וגם הטעודה המצורפת לכל בקבוק.

וכיאה לוויסקי במעמדו, מוגש אולד קליפר 12 בבקבוק מיוחד ובארזיה מהודרת, המעמידים אותו בשורה אחת עם סוגי הוויסקי היוקרתיים בעולם.

מחיר מפתיע

ולכסוף מן הראוי להזכיר כי אוהבי הוויסקי ייהנו לא רק מטעמו המעולה של אולד קליפר 12, אלא גם ממחירו המפתיע, לקנייה העושה את אולד קליפר 12 לקנייה הכראית ביותר בתחום השקאות החריפים.

במדניה

דרכי חיים

המישפטן המזמר

אריק שרון ורפול הם חיילים של בדיל, ולמה אין באן אהבה

הוא כבר כמעט עורך-דין. חסרה לו רק הבחינה הסופית, של לישכת עורכי-דין, כדי לקבל את התואר. אבל פיתאום, בגיל 26, הוא מגלה שזה בכלל לא הכיוון שלו בחיים. הוא מרגיש שיש לו מה לומר בנושא אחר, והוא הולך עם ההרגשה הזאת עד הסוף. אחי כהדרו כותב טקסטים בעלי מסר פוליטי, כמו "איפה שטנג גורר מחרשה, איפה שהלילה תמיד צהוב, וכל הנברים עומדים בשורה, נכנעים לנשים היפות; איפה שמפחדים אותך, ולכיה יש צבע ארום, וכל יום נולד בוקר חדש, ובשדות צומח אגרוף." בשרי זה, לו הוא קורא, כובב הדמים, הוא כואב את האווירה המילחמתית בארץ, מתאר מה זה עושה לאנשים — החיים האלה, בצל איום תמידי של מלחמה.

שיר אחר אותו הקליט כהדרו הוא חיילים שול בדיל. "זה שיר על אריק שרון", הוא אומר, "בלי להזכיר את שמו. בעצם זה לא רק אריק, לא משנה השם, זה יכול להיות גם רפול. זה לא נגר שרון באופן אישי, אלא נגר תופעת הכוחניות, אותה הוא מייצג כל-כך טוב."

שיר המוות. אחי, שנקרא כך על-שם אחיה של אמו, שנפל במלחמת-העצמאות, כתב, הלחין ושיר: "המדריך אהב אותך, הוא מפקד גדול וחיליו הם חיילים של בדיל. מצעיד אותם בשדות, מול השמש החורפית. הם מכירים את שיר המוות כל-כך טוב. אחד אחד הם נופלים, נכנעים כלי קרב, כבר לא נשאר מהם דבר. למה אין כאן אהבה, שאלתי אותו, והוא לובש מדים, מדים של בנאדם."

כהדרו נולד בירושלים. לפני שנה עבר לתל-אביב. אביו הוא מרצה לחינוך מיוחד באוניברסיטה, אמו ציירת, אחותו הבכורה, נועה, היא שחקנית זמורה לדראמה, ואחותו הצעירה לומדת פיסול וציור. בצבא הוא שירת כמפקד-טנק, בניתיים הוא עובד במישרד של עורך-דין רפי ברוכשטיין, העוסק בעיקר בבנקאות. לבחינה הסופית מתכוון אחי לגשת, אבל לא ברור לו אם יעסוק בעתיד במישפטים.

"אני לא כל-כך מתלהב מהמיקצוע הזה", הוא אומר. "אין לי בו הרבה אפשרויות ביטוי. נכון, השקעתי זמן ומאמץ בלימודים, אבל פיתאום הבנתי שזה לא מתאים לי. אני רוצה שיקשיבו לשירים שלי, שיחשבו לרגע, אהננו חיים בעידן מאוד חומרי, במירוק אחרי כסף וכוח. לא מסתכלים לעומק על מה שקורה."

בעיה של כבד. כהדרו, המלווה את שירתו בניטארה, צירף אליו את הקלידן גל פרידמן, ועימו הוא מקליט את שיריו. לצמר הוא קורא ותיקי הבריואדה. "סתם שם שהמצאתי", הוא אומר, "לצחוק על סטיל התרפקות על המלחמות, על העבר הקרוב". לפני הקלטת "החומר הרציני", כפי שהוא קורא לשירים בעלי המסר הפוליטי והחברתי, הקליטו השניים כמה שירים קליטים וקלילים יותר, בסיגנון שנות השישים. בובה מוחק שלהם הושמע ברדיו, הגיע עד המקום החרישי במיצע-הפיומונים ושודר בטלוויזיה כעוד להיט, והשיר נ"ל משודר בימים אלה.

"לא רציתי להתחיל עם החומר הכבד", אומר כהדרו, "יש ברדיו בעיה עם חומר רציני מדי. עלולים לזרוק את זה לאיוו פינה ולא לשדר, אם אתה לא זמר מוכר, כמו שלום חנוך, למשל. התחלתי עם שירים כאלה נראתה לי כסיכון. ברדיו הולכים על מכנה משותף נמוך מדי. יש נטיה לכיוון השלאגרים, כמו אצל הדודה והדוד. אני לא יודע אם היו משרדים כיום בעברית שירים בסיגנון של בוב רילן". המישפטן-שברדך השקיע בהקלי-

טות את כל הסכונותיו, כשהוא משתדל לעבוד באולפנים הוולים ביותר. יש לו, מלבד השירים, גם קטעים מוסיקליים, באורך של 20 דקות כל אחד. הגשמת החלום שלו — לצרף נגנים נוספים ולצאת להופעות — נראית כרגע רחוקה מאוד.

תל-אביב

הקרב על השופטים

השכנים איימו על סגרי

ראשי-העירייה,

שגר בסמוך לפאב

"כל מה שאני מבקש מצי"ן זה שימשיך לתת לאנשים לשתות עד שעה 1 בלילה", אומר איציק ברנר, בעליו של פאב השופטים, שהפך כמשך שש שנות קיומו למוסד חברתי, מקום עליה-לרגל לבעלי מיקצועות חופשיים בגילים 30-35 ואחר ממקומות-הבילוי האופנתיים בעיר. סביבו מתחוללת כימים אלה סערה, בשל החלטת העירייה לסגור את המקום.

לא רק בעלי המקום, איציק ברנר ואיתן ורדי, מתמרמרים על החלטת העירייה. גם קהל הלקוחות הקבוע, הממלא את הפאב מדי יום ביומו, מתקומם. "לאן נלך כשיסגרו את הפאב?" שואלים הלוגמים. "איפה יש בעיר הזאת עוד מקום כמו השופטים? **לעמוד מומל.** איציק ברנר פתח את המקום לפני שש שנים, ואחרי-כך החכיר אותו לאחרים. לפני שלוש שנים חזר לפאב, ומאז הוא מנהל אותו בשיתוף עם איתן ורדי.

ברנר הוא עורך-דין במיקצועו, שפנה לעיסקי האלכוהול והמיסעדות מייד עם סיום לימודיו. המישפטנות לא משכה את ליבו, ונסיון בבתי-האוכל היה לו עוד מימי היותו סטודנט, כשעבד בבית-התה של שמיל ברחוב ירמיהו.

ורדי בן ה-31, בנו של תת-אלוף (במיל') זלמן, שהיה קצין-מיסטרד צבאית-ראשי, בילה שנים בחו"ל, כמדריך טיולים, ניסה כוחו בביטוח, היה מאכטח בבורסה ובמפעיל-הבשר שבו שותף אביו. לפני שלוש שנים, כשגשג את ברנר, התחיל גם הרומאן שלו עם מוזגת-האלכוהול. פאב השופטים היה במצב גרוע. החוכרים הציבו ברחוב רמקולים ארזיים שהרגיזו את השכנים, והעסק התנהל בצורה איומה. איציק הבין, שאם לא יקח את המקום בחזרה הוא יתמוטט. הוא ירע שאין באפשרותו

פרקליט כהדרו

ונד תופעת הכוחניות

לנהל את העסק לבד, והציע לאיתן שותפות. איתן הסכים. השניים הביאו לביטול צורה-הסגירה שהוצא בגלל הרעש, קיבלו את כל הרשיונות הדרושים, והחלו מנהלים את הפאב בהצלחה.

הבעיות נוצרו בעיקר בימי חמישי כשבוע בחודשי הקיץ. לפני הפאב היתה היסטריה המונית, מקומות הישיבה התמלאו, המידרכות היו עמוסות. אנשים ישבו באי-התנועה, באמצע רחוב איבן-גבירול, מול הפאב.

בעלי-מועדון איציק ברנר ואיתן ורדי מלפונים בלילה ליצחק כספי

מועדון "השופטים" בחצות בליו על אי-תנועה, באמצע הרחוב

כך נולד המושג "לעמוד מול השופטים" — שכן למצוא מקום ישיבה או להגיע לבר היו משימות בלתי-אפשריות.

איציק ואיתן קיבלו אזהרות מהעירייה, וכדי להימנע מצרות, החלו סוגרים בימי החמישי בשעה 12 בלילה.

השכנים ברחוב השופטים המשיכו ללחוץ. הרעש שעלה מפסית המידרכה בת 20 המ"ר בה הצטופפו ערבי-ערב 120 איש, הטריד אותם. איציק ואיתן ויתרו על השטח, אחרי שיצחק כספי, סגן ראש העירייה, המתגורר בבית הסמוך לפאב, הבטיח להם כי ויתורם על השטח יחסל את הבעיות עם השכנים.

דרישתם הבאה של השכנים היתה לסגור את הפאב בשעה 12. רשויות הלילה שלהם עד 1 עדיין לא בוטל. פקחיה-העירייה, שהופיעו מדי פעם אחרי השעה 1 ומצאו את המקום פתוח, הובילו אותם לבית-המישפט.

טענת השותפים שהם מקבלים טיפול מיוחד מצאה און קשבת אצל השופטת חיה חפץ, והיא פטרה אותם בקנס נמוך.

העירייה עירערה. היא טענה שמדובר במינהג יוסיימי, ודין חצי שעה כדין 10 שעות. השופט בן ררור השתכנע, והוציא צו המחייב את השניים לסגור בשעה 12. מייד לאחר מכן הודיעה העירייה שהיא שוקלת את שלילת רשויות-העסק מבעלי-המקום.

טלפונים אנונימיים. איציק ואיתן רוצים לערער לבית-המישפט העליון. כחלק מהכנה העירעור הביאו מומחה לרעשים, שמדד דציבלים על הגגות, בחדרי-המדרגות ובקצה רחוב השופטים, וקבעו הדי-מסעמית כי הרעש הוא עד שעה 1 מהתנועה ברחוב איבן-גבירול עולה על הרעש הבא מפאב השופטים.

העובדה שניתנו כמה רישיונות-לילה לפאבים חדשים באיבן-גבירול מגבירה בהם את תחושת-היקפות העירייה, הם אומרים, נוהגת בהם איפה ואיפה.

בעצם, אומר איציק ברנר, "רוב המסע מתנהל עליידי שניים-שלושה שכנים, שהחליטו לסגור את הפאב והיה מהם מנסים להסתמך על אישיותו של סגן-ראשי-העירייה. הם מפעילים נגדו מסע אימים, הכולל שיחות טלפוניות אנונימיות, שבהן מאשימים